

Dissenylàndia

Aquell segment que transportava un servidor entre el bigot i el nas la setmana passada (cada setmana fem una cara), a la manera d'un bantu invocant espectres, no responia a cap actitud solidària amb els reductes ètnics africans ni les seues antropologies. No era un os repelat de cuixa de pollastre. Ni era un lapsus dels impressors. Era, tal i com m'han indicat els que saben interpretar signes postcontemporanis, una sageta superposada a una altra que orbitava, imaginàriament, l'esfera que descriu la fotografia. L'al·legoria fina d'un rellotge, que, afegida a la funció del cronògraf, que coincideix amb el nom d'aquest setmanari, resultava una metàfora suculenta.

Ben mirat, no sé en què estaria pensant perquè una evidència tan flagrant em passara desapercebuda. Ni sé quines conclusions hauran precipitat els altres passatgers d'aquesta secció amb les diverses modalitats assignades: la bisectriu cranial, el mig mostatxo Fu-Manxú,... La cosa és que es tractava d'un additament estètic, poc funcional —com marquen els cànon de la disciplina—, ideat pel responsable del disseny d'aquestes pàgines, Enric Satué, home de pensament sense pauses, gràcies al qual tinc nocions sobre la història de l'anunci.

Probablement, com que la meua imatge ha servit, gustosament, de teatre d'operacions d'una manera continuada (primer, dins d'un gra de

cafè; després, coronat per una vitola), jo era el més indicat per a expressar, víctima d'una ignorància incisiva —¡lesa estètica!—, el contrast semicol·lectiu que ens ha ocasionat l'invent. Però no ho faré, i no perquè tinc constància que el resultat no s'ajusta a les previsions de Satué, home de conviccions imperatives, sinó perquè, amb tota probabilitat, és que no hem assimilat que la nova morfologia de les coses és el resultat d'accidentar la monotonia. Pel que fa al meu cas, puc fer l'esforç, sempre i que el rellotge que em pertoca no marque les onze i cinc. O les dotze cinquanta-cinc. Manies.

Miquel Alberola

L'antena és al terrat

El poder a Barcelona sol exercir-se des del pis principal, quasi arran de terra. La majoria de conselleries tenen seus palatines de perfum gòtic o modernista on invariablement els consellers regeixen des de la planta noble. El conseller Laporte és dels pocs que trenquen la norma i ocupa l'últim pis —el tretze— d'un gratacel tímida construït per Núñez y Navarro. En canvi el president i l'alcalde són quasi bé a tocar de la planta baixa.

Lògic, per tant, que s'ofereís a la comissió europea un símbol arquitectònic similar per instal·lar-hi la tan desitjada, batallada i reivindicada oficina comunitària a Barcelona, una antena de la CEE que ha de posar a la ciutat en la llista estricta de "les altres capitals" que ja la disfruten: Cardiff, Belfast, Edimburg, Berlín, Marsella, Milà i Munic. Però la CEE va preferir una altra opció més vertical, ocupar l'últim pis d'una de les talaies de la ciutat, el pis vint-i-u de l'edifici del banc Atlàntic, compartint seu amb l'Institut d'Estudis Mediterranis. Es diu que un dels motius per a la negativa del palauet és evitar que la seu de Barcelona fos més noble que la de Madrid —que és un despatx. També pot ser que l'arquitectura del poder europeu es regeixi més per Mies Van der Rohe que per Puig i Cadafalch i que el símbol buscat sigui el del magnat Howard Hughes investit de soledat panoràmica.

Pujol i Maragall acompanyaven el president comunitari Jacques Delors en tan significatiu esdeveniment inaugural. Delors no es mostrava massa impressionat per l'alçada ni per la vista que es divisava des del mirador privilegiat. El seu discurs va centrar-se en una pulcra i de vegades emotiva glossa de Catalunya i de Barcelona, de l'Europa de les regions i de la de les ciutats.

Maragall no va poder evitar en el seu discurs fer notar que no era aquell un punt de vista habitual i tot ensenyant el panorama va fer esment dels dos gratacels de la Vila Olímpica. Jordi Pujol no va fer cap referència a les seves habituals metàfores muntanyenques ni a aquella seva cita històrica de quan va inaugurar la primera i última pedra d'aquell monument que havia de ser per Macià; "com que som un país petit hem de créixer cap amunt". No es va estar però de senyalar també els finestrals quan va referir-se al fet que la societat catalana es mereixia una atenció com aquella. Delors, que feia veure que entenia el català i havia prescindit de la traducció simultània, va incorporar-se pensant que li feien mirar un altre edifici. Però aquest cop la societat catalana, allí, petita, no tenia encara l'antena posada.

Jordi Balló